

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-19-Mec_s_fenixem.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-19-Mec_s_fenix

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 17.1.2004

Modification Date: 17.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

MEČ S FÉNIXEM
(The Phoenix On The Sword)

Když Conan dobyl hlavní město Aquilonie, zabil krále Numedida přímo na schodišti, vedoucím k jeho trůnu. Ten trůn pak uchvátil právem dobyvatele. Tak se stal Conan – teď kolem čtyřicítky – králem největšího hyborského království.

Život krále, jak se však brzo ukázalo, nebyl zdaleka procházkou rájem, plným hurisek. Už během prvního roku začal minstrel Rinaldo zpívat obdivné písně oslavující mučedníka Numedida. Ascalante, hrabě z Thunu, začal shromažďovat skupiny spiklenců, kteří měli v plánu svrhnout barbara z trůnu. Conan rychle zjistil, že lidé mají krátkou paměť, a navíc pocítil nejistotu, kterou zažil snad každý korunovaný vládce, jehož rozhodnutí mohou změnit osud celých států.

1.

Nad věžemi a kupolemi, které se utápěly ve stínech, vládla ta naprostá tma a ticho, které oznamují brzký příchod úsvitu. V jedné z úzkých uliček, jenž je součástí skutečného bludiště tajemných zákoutí, se objevily čtyři maskované postavy. Vystoupily z malých dvířek, které jim opatrně otevřela tmavá ruka. Nepadlo jediné slovo, čtyři postavy rychle zašly do stínů. Každá z nich byla pečlivě zahalena do pláště a

podobné duším zavražděných lidí zmizely ve tmě. Za nimi se v napolo otevřených dveřích rýsovala podivná, cynická postava. Z šera dveří blýskal pár zlých, zlomyslných očí.

"Jen zmizte v nočních stínech, vy tvorové noci," zazněl jízlivý hlas. "Vy hlupáci, vaše zkáza vám jde v patách jako slepý pes, a vy o tom nemáte ani tušení!"

Mluvčí zavřel dveře a zastrčil závory. Otočil se a prošel vnitřní chodbou. Svíčka, kterou nesl v ruce, mu osvětlovala cestu. Byl to zachmuřený obr, jehož tmavá pleť svědčila o stygickém původu. Došel do velké místnosti, kde se jako líná kočka válel na hedvábném gauči vysoký hubený muž, oblečený do zašlého sametu. V ruce držel velký zlatý pohár s vínem, z něhož usrkával.

"No, Ascalante," promluvil Stygijec a odložil hořící svíci, "ti tvoji prost'áčekové se rozběhli po ulici jako krysy, prchající do svých děr. Nástroje, které používáš, jsou opravdu zvláštní."

"Nástroje?" odpověděl Ascalante otázkou. "Musím ti říci, že oni považují mne za svůj nástroj. Celé měsíce, od chvíle, kdy pro mne ta vzbouřenecká čtyřka poslala do Jižní pouště, žiju uprostřed svých nepřátel, přes den se skrývám v prapodivných domech a v noci se plížím temnými uličkami a ještě temnějšími průchody. Dokázal jsem to, co se těm rádoby vzbouřeneckým šlechticům nepodařilo. Použil jsem jako prostředníky je a množství dalších agentů, z nichž mnozí nikdy nespátřili mou tvář. Zasel jsem nespokojenost a ducha vzpoury v celém království. Krátce řečeno, já, který pracoval skrytě, postava ve stínu, jsem připravil pád krále, který sedí na trůně a na výsluní. U Mitry! Než jsem se stal psancem, býval jsem státníkem!"

"A ti hlupáci, kteří se považují za tvé pány?"

"Jen ať si myslí, že jim věrně sloužím, alespoň do té doby, než bude dosaženo našeho cíle. Jak by si mohli troufnout změřit své síly s Ascalantem? Volmana, zakrslý hrabě z Karabanu, Gromel, ten obrovský, ale tupý velitel Černé legie, Dionus – tlustý baron z Attala a Rinaldo, ten zpěvák se srdcem zajíce! Já jsem ta síla, která v každém z nich z ničeho ukula ocel a která rozdrť tu blátivou polovinu v nich skrytou na prach! Ale to je zatím otázka budoucnosti, dnes v noci musí zemřít král!"

"Před několika dny jsem viděl oddíly královského vojska opouštět město," navázal řeč Stygijec.

"Odjížděly na hranice, aby se postavily piktským nájezdům. Piktové totiž v poslední době, díky silným lihovinám, které jsem jim tam dal propašovat v celých sudech, obtěžují pohraniční posádky víc, než se zdálo. To mi umožnilo Dionovo nesmírné bohatství. A Volmana zase zařídil, že jsme se zbavili zbytku královského vojska, které ještě zůstalo ve městě. Prostřednictvím svého vysoce postaveného příbuzného, toho nemedijského princátka, přesvědčil krále Numu, aby pozval na státnickou návštěvu poitainského hraběte Trocera, aquilonského senešala. Samozřejmě, aby bylo učiněno zadost dvorní etiketě, hraběte musí doprovázet nejen jeho garda, ale i zbývající část královského vojska a králova pravá ruka – Prospero. Takže teď zůstává ve městě s výjimkou královy osobní stráže jen Černá legie. Opět prostřednictvím Gromela se mně podařilo podplatit jednoho důstojníka královské gardy, který utrácí nad poměry. Odvede své lidi přesně o půlnoci od dveří královských komnat."

"Tam pak nastoupím já, se šestnácti vybranými hrdlořezy z mé tlupy. Do paláce pronikneme tajnou chodbou, o které jsem se dozvěděl po dlouhém pátrání. Až bude po všem, bude to už jednoduché. I kdyby se nepodařilo přesvědčit lid o tom, že jsme osvoboditelé, Gromelovy Černé legie stačí na to, udržet město a s ním i královskou korunu."

"Předpokládám, že si Dionus myslí, že koruna připadne právě jemu?"

"Samozřejmě. Ten tlustý pitomec je přesvědčen, že mu v žilách koluje díl královské krve. Conan udělal obrovskou chybu, když nechal žít ty lidi, kteří odvozují svůj původ od rodové linie starých králů, z jejichž rukou vyrval aquilonskou korunu."

"Volmana si přeje, aby se mu dostalo všech poct, které si podle něj jeho rod zaslouží a kterých požíval za minulého režimu. Chce samozřejmě rozšířit své statky a zvětšit svůj majetek tak, aby dosáhly své bývalé slávy. Gromel nenávidí Pallantida, velitele Černých draků, a chtěl by se stát svrchovaným velitelem celé armády. Konec konců, je to jen tvrdohlavý Bossoniánec. Jediný Rinaldo nemá žádný cíl, který by mu přinesl osobní prospěch. Ten vidí v Conanovi barbara s krvavými rukama a ztvrdlými patami, který přitáhl odkudsi ze Severu, aby znásilnil civilizované království. Zidealizoval si krále, jehož Conan zabil, a vzpomíná teď jen na to, jak nebožtík tu a tam podporoval umění. Už zapomněl na jeho hrůzovládu a pomáhá zapomenout i lidem. Na mnoha místech už se zpívá jeho pláč za mrtvého krále, v němž Rinaldo

toho krutého lumpa prohlašuje skoro za svatého mučedníka a o Conanovi mluví jako o divokém barbarovi s černým srdcem, který vystoupil z temných hlubin. Conan se zatím směje, ale lidé už to začínají brát vážně."

"Proč vlastně Conana nenávidíš?"

"Většina básníků nenávidí právě ty, kteří jsou u moci. Pro ně existuje dokonalost hned za nejbližším rohem, a když ji tam nenajdou, tak znovu za tím nejbližším. Unikají přítomnosti do svých snů o minulosti a budoucnosti. Rinaldo se cítí být planoucí pochodní idealismu, která se pozvedá, jak sám věří, aby pomohla svrhnout tyrana a osvobodit trpící lid. Co se týká mne, já jsem ještě před několika měsíci netoužil po ničem. Chtěl jsem v klidu vodit své karavany, ale teď se ve mně probouzejí staré sny. Conan zemře. Dionus dosedne na trůn. Potom zemře i on. Postupně, jeden po druhém, zemře každý, kdo se mi postaví na odpor. Zemřou ohněm, ocelí nebo po požití těch jedovatých nápojů, které umíš tak skvostně připravovat! Ascalante, král Aquilonský! Jak ti zní ta slova?"

Stygijec pokrčil širokými rameny.

"Bývaly doby," poznamenal s neskrývanou trpkostí, "kdy jsem měl své sny i já. Vedle nich ty tvé vypadají jako přání malého dítěte. Jak hluboko jsem klesl! Ti, kteří mně byli rovni, i mí sokové z minula by jistě neskrývali svůj údiv, kdyby viděli Thoth–Amona, který slouží jako otrok cizinci a navíc ještě psanci. Já, Thoth–Amon se zabývám malichernými třenicemi mezi barony a králi!"

"Ty jsi podepřel své touhy magií a zaklínadly," odpověděl bezstarostně Ascalante. "Já spoléhám na svůj důvtip a svůj meč!"

"Důvtip a zbraně jsou stébla ve větru Moudrosti temnot," zavrčel Stygijec a jeho nevyzpytatelné oči podivně zableskly. "Kdyby byl neztratil vládu nad Prstenem, naše postavení by bylo obrácené."

"No, dobrá," odsekl psanec netrpělivě, "jenže jak se věci mají, teď neseš na zádech stopy mého biče a pravděpodobně je ponešeš i dál!"

"Nebud' si tak jistý!" Stygijcovy oči na okamžik rudě zaplály příšernou nenávistí. "Jednoho dne, já to vím, někde znovu najdu Prsten a až se to stane, přísahám při hadích zubech Setových, zaplatíš mi..."

Aquilonec, jehož divoké povaze stačilo málo, vyskočil a ze vší síly ho udeřil přes ústa. Thoth–Amon se zapotácel a z rozbitých rtů mu vytryskla krev.

"Začínáš mi přerůstat přes hlavu, ty pse!" zasyčel na něj psanec. "Ale dej si pozor! Já jsem tvým pánem a znám tvé černé tajemství! Tak a teď klidně vylez na střechu a vykřič na celé město, že Ascalante připravuje vzpouru proti králi, pokud se odvážíš!"

"Neodvážím se," zamumlal Stygijec a setřel si ze rtů krev.

"Samozeřejmě, že se neodvážíš," ušklíbl se pohrdavě Ascalante, "protože kdyby se mi náhodou tvou vinou cokoli přihodilo, víš, jak jsem se pojistil! Kněz – poustevník v Jižní poušti, se to dozví a zlomí pečeť na starém pergamenu, který jsem u něj uložil. Až jej přečte, pošle tichou zprávu do Stygie, ta se šepem roznese a na jihu se zvedne půlnoční vítr. Kam potom ukryješ svou hlavu, Thoth–Amone?"

Otrok se zachvěl a jeho tvář zšedla strachem.

"Tak dost!" Ascalante náhle změnil předmět hovoru. "Teď pro tebe mám práci. Nevěřím Dionovi. Poradil jsem mu, ať odjede, dokud práce dnešní noci nebude hotova. Ten vypasený tupec by nebyl schopen skrýt před králem svou nervozitu. Rozjed' se za ním a jestli ho nedohoníš cestou, pokračuj až na jeho panství a zůstaň s ním, dokud pro něj nepošleme. Nespust' ho z očí. Je bez sebe strachem a mohl by ještě couvnout. Mohl by se dokonce v panice rozeběhnout za samotným Conanem a vyžvanit mu celý náš plán, jen aby si zachránil vlastní kůži. Teď běž."

Otrok se uklonil, sklopil zrak, aby ukryl nenávist, která mu v očích doutnala, a odběhl, aby vykonal příkazy svého pána. Ascalante se vrátil ke svému vínu. Nad ozdobnými věžemi se jako krvavá záplava rozlily první karmínové paprsky úsvitu.

2.

Když jsem byl velkým vojákem
zvuk bubnů oslavných mě vítal

pod kopyta mých koní válečných
dav nadšený zlatý prach sypal
ted' k velkým patřím svého světa králům
a v patách jde mi zloba, nenávisť a zášť.
Jed často hledám ve svém poháru
a v zádech cítím dýku, kterou skrývá plášť.
– Epos Cesta králů –

Komnata byla veliká a zdobná, zdi byly pokryty drahým čalouněním a leštěnými deskami ze vzácného dřeva. Na podlaze ze slonoviny ležely v několika vrstvách hebké koberce a strop byl zdoben složitými řezbami a ozdobami ze stříbra. Za psacím stolem ze slonoviny, zdobeným zlatou intarzií, seděl muž, jehož vzhled – široká ramena a sluncem do tmava osmahnutá plet' se do tohoto vznešeného prostředí příliš nehodily.

Zdálo se, že patří spíš slunci a větrům, které vanou nad širými pláněmi dalekých krajů. Seběmenší pohyb tohoto člověka svědčil o spojení ocelově pružných svalů a bystrého mozku, jímž se vyznačují rození válečníci. Na jeho chování nebylo nic strojeného nebo nepřipraveného. Bud' byl zcela nehybný, podobný bronzové soše, nebo se změnil v pohyb sám. Nebyla to však úspěchanost a trhavost nervózního člověka, podobal se svou pružností velkým kočkám a jeho rychlost často nestačil zrak sledovat.

Oblečen byl do drahých látek, ale jeho šaty měly velice jednoduchý střih. Neměl na sobě žádné zlaté ozdoby ani prsteny, jen hříva černých vlasů zastřižených nad čelem do rovné ofiny byla přidržována pásem těžkého brokátu, vyšívaného stříbrem.

Muž odložil zlatou psací tyčinku, již pracně popisoval voskem pokryté tabulky, podepřel si bradu pěstí a upřel zářivě modré oči na člověka, který stál před ním. Ten byl v té chvíli zcela zaujat tím, že si pečlivě dotahoval boční šněrování svého zlatem vykládaného pancíře a při tom si zcela bezstarostně pohvizdoval. Jeho chování bylo velice neobvyklé, když uvážíme, že se nacházel v přítomnosti krále.

"Prospero," řekl muž za stolem, "tyhle státnické věci mě unavují mnohem víc, než všechny boje, kterých jsem se kdy účastnil!"

"Bohužel, to ale patří k celé té hře, Conane," odpověděl mu tmavovlasý Poitainec. "Jsi král a musíš hrát svou roli."

"Přál bych si, abych mohl jet s tebou do Nemedie," řekl Conan se závistivým výrazem. "Už se mi to zdá celou věčnost, kdy jsem svíral koně mezi koleny. Publius však neustále tvrdí, že záležitosti hlavního města a státu vyžadují mé přítomnosti. Čert aby to vzal!"

"Když jsem svrhl starého krále," pokračoval tím lehkým tónem, kterým spolu mluvili jen oni dva, "bylo to vlastně dost snadné, i když to tak na začátku nevypadalo. Když se ted' ohlédnou zpět, na ty divoké cesty, kterými jsem se ubíral, zdá se mi, že všechny ty dny plné utrpení, potu, intrik a zabíjení, byly pouhým snem."

"Můj sen nešel dost daleko, Prospero. Mrtvý král Numedides ležel u mých nohou a já jsem mu stáhl ze zakrvácené hlavy královskou korunu, kterou jsem si vložil na hlavu vlastní a tím jsem dosáhl nejzazší hranice svého snu. Celou tu dobu jsem se připravoval na to, jak korunu uchvátím, ale už jsem nepřemýšlel o tom, jak ji udržím. V těch starých dnech svobody jsem toužil jen po tom, mít dobrý ostrý meč a vědět, kudy vede přímá cesta k nepříteli. Ted' žiju život, ve kterém žádná cesta nevede rovně a můj meč mi není nic platný."

"Tenkrát, když jsem svrhl Numedida, tenkrát jsem byl osvoboditel. Ted' lidé plivají na můj stín. Do Mitrova chrámu postavili sochu toho hnusného tyrana a lidé tam chodí a uctívají ho. Oplakávají ho jako svatého mučedníka, který byl ubit k smrti barbarem s krvavými rukama. Když jsem vedl jako námezdný generál aquilonská vojska k vítězství, bylo celé Aquilonii úplně jedno, že jsem cizinec, zato ted' mi to nemůže odpustit. Ted' přicházejí do Mitrova chrámu a pálí kadidlo na Numedidovu věčnou památku. A kdo? Muži, které jeho pohůnci zmrzačili a oslepili, muži, jejichž synové zemřeli v jeho vězeních hladem, jejichž ženy a dcery byly odvlčeny do jeho serailu. Ti vrtkáví hlupáci!"

"Za to může z velké části Rinaldo," odpověděl mu Prospero a přitáhl si opasek s mečem o jednu díрку.

"Zpívá písňe, které přivádějí lidi až k nepřičetnosti. Dej ho pověsit v jeho šaškovském úboru na nejvyšší

věži města. Ať tam nakrmí svými veršičky supy!"

Conan zavrtěl svou lví hlavou. "Ne, Prospero. Rinaldo je mimo dosah mé moci. Velký básník je ve skutečnosti větší, než kterýkoliv král. Jeho písně jsou mocnější, než moje žezlo. Když se tenkrát rozhodl, že bude zpívat pro mne, srdce mi při jeho písni pukalo v hrudi. Já zemřu a budu zanedlouho zapomenut, ale Rinaldovy písně budou žít věčně."

"Ne, Prospero," pokračoval král a tváří mu přeběhl pochmurný stín pochybností. "V tom všem je ještě něco jiného, nějaký spodní proud, který neznáme. Cítím ho stejně jako jsem ve dnech svého mládí cítil tygra, ukrytého ve vysoké trávě opodál. V celém království se rozšířil podivný neklid. Cítím se jako lovec, který se krčí uprostřed noci u malého ohně uprostřed pralesa a všude okolo sebe slyší zvuk měkkých našlapujících tlap. Tu a tam cítím, že už už musím zahlédnout záblesk zelených očí. Jen kdybych narazil na něco hmatatelného, na něco, na co bych mohl zaútočit svým mečem! Povídám ti, že Piktové neznásobili své útoky na hranicích náhodou, není vůbec náhodou, že Bossoniánci museli požádat o pomoc, která by jim pomohla hranice udržet! Měl bych se tažení zúčastnit osobně!"

"Publius se obává, že by to mohla být past připravená za hranicemi, do níž bys mohl padnout,"

odpověděl Prospero a uhladil si svrchní hedvábný šat, který si oblékl přes svou zářící zbroj. Postavil se před zrcadlo a letmým pohledem zkontroloval celý svůj vzhled. "To je hlavní důvod, proč trval na tom, abys zůstal ve městě. Tyhle pochyby se rodí z tvých divošských instinktů. Ať národ reptá. Žoldnéři jsou naši a jak Černá legie, tak většina rváčů v Poitainu se zaklíná tvým jménem. Jediné, co by tě mohlo ohrozit, je atentát a ten je neproveditelný. Víš sám nejlépe, že vládní oddíly tě sřeží ve dne v noci. Na čem to teď vlastně pracuješ?"

"Kreslím mapu," odpověděl Conan s pýchou. "Mapy, které se nacházejí u dvora, zachycují celkem dobře většinu Jihu, Východu i Západu. Já k nim přidávám země severní. Co se týče severních zemí, jsou mapy nepřesné a špatné. Tady je Cimmericie, kde jsem se narodil a –"

"Asgard a Vanaheim," prohlížel Prospero pozorně mapu. "U Mítry, byl bych býval řekl, že tyhle země jsou jen vybájené."

Conan se divoce ušklíbl a podvědomě si ohmatal jizvy, které zdobily jeho tmavou tvář. "Kdybys strávil mládí na severních hranicích Cimmericie, mluvil bys jinak! Asgard leží na sever a Vanaheim na severozápad od Cimmericie a na našich hranicích se neustále odehrávají drobné šarvátky i menší války."

"Co je to za lidi, tyhle severní národy?" zeptal se Prospero.

"Většina z nich je světlovlasých a modrookých. Jejich nejvyšším bohem je Ymir – ledový obr – pán mrazu, a každý z četných kmenů má svého krále. Žijí více méně kočovným životem a jsou nesmírně divocí. Bojují celý den a pak se vydrží nalévat pívem a vyřvávat své divoké písně celou noc."

"Tak mi to připadá, že od nich nemáš moc daleko," zasmál se Prospero. "Směješ se z plného hrdla, piješ jako bezedný a znáš bezpočet divokých písní. Na druhé straně jsem neviděl jiného Cimmericana, který by pil něco jiného než vodu, který by se smál nebo zpíval víc, než pochmurné pohřební zpěvy."

"Možná je to tou zemí, ve které žijí," odpověděl král. "Chmurnější země snad neexistuje – samé kopce, porostlé černými lesy, nebe věčně zatažené ocelově šedými mraky a divoký vítr, který ječí v údolích."

"Potom se nedivím, že tam vyrůstají tak zachmuření lidé," pokračoval v řeči Prospero a pokrčil opancéřovanými rameny. Hlavou mu proběhla vzpomínka na usměvavé pláně Poitainu, nejjihnější aquilonské provincie, kde na modré obloze věčně svítilo slunce a široké řeky se líně valily úrodnými nížinami.

"To se nemůže změnit ani teď, ani v budoucnu," odpovídal mu Conan, "nejvyšším cimmerickým bohem je Crom a jeho temné příbuzenstvo a ten sídlí na hoře Ben Morgh, na místě věčné mlhy, bez slunce, kde je svět mrtvých. Míto! Život Aesiřanů mi byl mnohem víc po chuti."

"No," zasmál se Prospero, "šedivé kopce Cimmericie jsi nechal daleko za sebou! Takže já se teď vydám na cestu, ale slibuji ti, že na dvoře krále Numy vypiju na tvé zdraví pohár toho nejlepšího nemedijského vína!"

"Dobrá," zavrčel král, "ale Numovy tanečnice líbej sám za sebe, aby nedošlo k nějaké mezinárodní zápletce!"

Jeho nakažlivý smích provázel Prospera na cestě z místnosti.

3.

Veliký Set se stočil k spánku v dutinách pyramid
ve stínu hrobů, stín jeho uctívačů můžeš zřít
do hlubin volám, kam nevnikne zrak slunce zlatý,
podpoř mě v nenávisti mé, ty mocný, zářící a šupinatý!

Slunce zapadalo a lemovalo zeleň a modř pralesa pomíjivou zlatou krajkou. Poslední paprsky se blýskavě odrážely od silného zlatého řetězu, kterým si pohrávala buclatá ruka Diona z Attala. Šlechtic seděl uprostřed své zahrady – planoucí záplavy květin a rozkvetlých stromů, která byla mistrovským dílem zahradnického umění. Neklidně posunoval tlusté tělo sem a tam na mramorovém sedátku a rozhlížel se neklidně kolem, jakoby každým okamžikem čekal nepřátelský útok. Seděl uprostřed kruhové skupiny štíhlých stromů, které mu nad hlavou z propletených listů tvořily husté, stinné loubí. Na dosah ruky mu stříbrně zurčela malá fontána a hlasy dalších, podobných fontán v zahradě, se proplétaly v tiché, nekonečné symfonii.

Dionus byl v zahradě téměř sám, jeho jediným společníkem byl tmavý obr, který se rozložil na vedlejším mramorovém sedátku a pozoroval barona hlubokýma, chmurnýma očima. Dionus si Thoth–Amona příliš nevěšmal. Věděl sice, že tomuto otrokovi Ascalante neobyčejně důvěřuje, ale jako pro velkou část bohatých lidí, bylo i pod jeho důstojnost zabývat se někým, kdo nepatřil do jeho společenské třídy.

"Jste zbytečně nervózní," řekl Thoth–Amon. "Ten plán nemůže selhat!"

"Ascalante se může dopustit chyb, jako každý," odsekl Dionus a při pouhé představě neúspěchu mu na čele vyrazily kapky potu.

"Ascalante ne!" ušklíbl se Stygijec divoce, "jinak bych nebyl jeho otrokem, ale pánem."

"Co jsou to za řeči?" nepřítomně odpověděl Dionus, jehož myšlenky bloudily někde jinde.

Thoth–Amonovi se zúžily oči. Přes veškeré své železné ovládání měl touhu už už vybuchnout dlouho vězněnou potupou, nenávistí a divokou zuřivostí. Byl ochoten vsadit vše na jednu kartu a riskovat. Co si však neuvědomil, bylo to, že ho Dionus nevidí jako myslící lidskou bytost, ale jednoduše jako otroka a tedy jako tvora, který si nezaslouží pozornost.

"Poslouchej mě," řekl Thoth, "staneš se králem. Málo však znáš cesty, kterými se ubírají Ascalantovy myšlenky. Až bude Conan mrtev, nesmíš Ascalantovi uvěřit. Já ti mohu pomoci. A pomohu ti, ochráníš-li mne, až se dostaneš k moci."

"Poslyš, můj pane, tam na Jihu jsem byl mocným čarodějem. Lidé mluvili o Thoth–Amonovi stejně, jako mluvili o Rammonovi. Stygický král Otespon mě poctil nesmírným vyznamenáním."

"Svrhl čaroděje z těch nejvyšších míst, jen aby mne mohl postavit nad ně. Ti mágové mě potom nenáviděli, ale báli se mě, protože jsem měl moc nad bytostmi vnější strany, které přicházely dle mé vůle a vykonávaly mé rozkazy. U Seta! V těch dobách si žádný z mých nepřátel nebyl jist tím, že se neprobudí o půlnoci a neucítí na svém hrdle zakřivené pařáty některého z mých příšerných služebníků! Provozoval jsem temnou a strašlivou magii s Hadím prstenem, který kdysi náležel samotnému Setovi a který jsem našel v temnotách prastaré hrobky. Ta hrobka, děsivé místo skoro míli pod zemí, byla prastará už ve dnech, kdy prapředci dnešních lidí vylezli z bahnitých oceánů."

"Jakýsi zloděj mi však Prsten ukradl a má síla byla zlomena. Mágové povstali, aby mne svrhli, a já prchal. V převleku za poháněče velbloudů jsem cestoval s karavanou do kothské země, když nás přepadli Ascalanteho bandité! Celá karavana byla pobita do posledního muže, jen já jsem přežil ten masakr. Zachránil jsem si život tím, že jsem Ascalantemu přiznal, kdo skutečně jsem, a přísahal jsem, že mu budu věrně sloužit. Tohle pouto se však ukázalo být nesmírně trpkým!"

"Aby mě skutečně držel pevně v ruce, napsal vše, co o mně věděl, a pergamen svěřil do úschovy knězi – poustevníkovi, který žije v pustině na jižních hranicích Kothu. Nemohu do něj vrazit dýku, když spí, ani ho zradit jeho nepřátelům, protože pak by poustevník rozpečetil pergamen a přečetl jej. Tak zněl Ascalanteho příkaz. A pak by poslal zprávu do Stygie..."

Thoth se znovu otřásl a hněd' jeho kůže se změnila na popelavou šed'.

"V Aquilonii mě nikdo nezná," pokračoval, "jakmile by se však mí nepřátelé ve Stygii dozvěděli, kde jsem, ani ta polovina světa, která mě od nich dělí, by mě před nimi nechránila. Připravili by mi takový osud, konec tak příšerný, že by připravil o duši i bronzovou sochu. Jen král se svými hrady a zástupy šermířů mě může ochránit. Proto jsem ti odhalil své tajemství a proto se dožadují tvého společenství. Mohu ti přispět svou moudrostí a ty mě můžeš ochránit a jednoho dne jistě najdu prsten..."

"Prsten? Prsten?" Thoth podcenil baronův nesmírný egoismus. Dionus ani neposlouchal jeho slova, vždyť to byla jen slova otrocka, ale byl zcela ponořen do svých vlastních myšlenek. Poslední Amonova slova však zazvonila na zvonek jeho sebelásky a egocentrismu.

"Prsten?" opakoval. "To mi připomíná jednu věc. Totiž můj prsten Štěstí. Mám ho od jednoho shemitského zloděje, který mi přísahal, že jej daleko na jihu ukradl nějakému šamanovi nebo kouzelníkovi. Tvrdil, že mi přinese štěstí, a já mu za něj, při Mitrovi, opravdu bohatě zaplatil. U bohů, teď potřebuji všechno štěstí, které mám, když mě Volmana a Ascalante zatahli do toho jejich špinavého spiknutí. Hned si svůj prsten vezmu na ruku!"

Thoth vyskočil a krev se mu nahrnula do tváře. Oči mu divoce zaplály a bylo vidět, že těžce ovládá šílený vztek člověka, který si uvědomil, že otevřel s nadějí své nitro tvrdohlavému, nadutému a hloupému sobci. Dionus si ho vůbec nevšímal. Zvedl sedadlo jedné z mramorových lavic, které tvořilo jakési tajné víko, a chvilku se přehraboval v hromádce rozmanitého harampádí. Byly tam divošské medicíny, úlomky kostí, podivné talismany, pár kousků laciné bižuterie a dokonce několik horoskopů, psaných na pergamenech, všechno věci, které Diona jeho pověřivost přinutila pečlivě uložit.

"Á, tady ho máme!" vítězně pozvedl v pravici prsten zvláštního vzhledu. Byl z kovu podobného mědi a byl vytvarován do podoby šupinatého hada. Hadí tělo bylo stočeno do tří závitů a zvláštní bylo, že had požíral svůj vlastní ocas. Na místě očí byly zasazeny žluté kameny, které se na světle třpytily jako živé. V tom okamžiku vykřikl Thoth–Amon jako by jej někdo udeřil. Dionus se rychle otočil, ústa se mu otevřela a tvář mu zbělela strachem. Otokovy oči hořely pekelným plamenem, tvář měl sešklebenou do divoké masky a tmavé, dlouhé ruce napřahoval k Dionovi jako pařáty.

"Prsten! Při Setovi! Prsten!" ječel jako šílený. "Můj prsten, můj ukradený prsten..."

V Stygijcově ruce zablýskla ocel, mohutná ruka se napřáhla a plnou silou vrazila čepel do tlustého baronova těla. Dionův pištivý výkřik se náhle změnil v tlumené zabublání a jeho tělo ochablo jako vosková figura v přetopené místnosti. Byl hloupý a jako hlupák také zemřel, aniž věděl proč. Thoth uchopil prsten oběma rukama a tmavé oči mu plály šílenou chtivostí.

"Můj prsten!" šeptal v naprostém vytržení. "Má síla!"

Nikdo, ani sám Stygijec neví, jako dlouho se krčil nehybný nad tím vysněným a vytouženým předmětem a sál do své černé duše jeho zlou auru. Když se konečně probral ze své strnulosti a jeho mysl se vrátila z tajemných hlubin, jimiž bloudila, vycházel už měsíc. Stříbrný svit vrhal dlouhé stíny na mramorové opěradlo zahradního sedátka, u jehož úpatí bylo vidět ještě jeden stín o něco temnější – tam leželo tělo bývalého lorda z Attala.

"Už nikdy, Ascalante, už je konec!" šeptal Stygijec a jeho oči mu v šeru rudě zářily. Podobal se upírovi. Sehnul se, nabral si do dlaně houstnoucí krev z rudé kaluže, v níž leželo tělo jeho oběti, a vtíral ji do žlutých očí měděného hada. Žlutavé záblesky zmizely pod karmínovým nánosem.

"Zakryj svůj zrak, tajemný plaze," zaklínal Stygijec prsten šepotem, při němž tuhla krev v žilách. "Odvrát svůj zrak od měsíčního světla a obrať jej k temným proudům! Co vidíš, ty, který jsi z přibuzenstva Setova? Koho přivoláš z proudů noci? Čí stín zažene prchající světlo? Přivolej ho ke mně, Setův hade!" Hladil šupinaté tělo podivnými, krouživými pohyby prstů, jejichž špičky se nakonec vždy vrátily tam, kde začaly. Spolu s tím, jak vyslovoval příšerná jména a zaklínadla, která se uchovala už jen v podzemních katakombách tajemné Stygie, kde se pohybují příšerná stvoření temnot, hlas mu klesal níž a níž.

Vzduch kolem něj se dal náhle do pohybu. Stejně, jak se čeří hladina vody v místech, kde se má vynořit neznámý tvor, tak se začal pohybovat vzduch v okolí stygijského mága. Ucítíl podivný, chladný závan větru, který prolétl kolem jako průvan z náhle otevřených dveří. Za zády cítil čísi přítomnost, ale neohlédl se. Oči upíral na jedno jasně osvětlené místo na mramorové zdi, na němž se črtal nejasný stín. Jak pokračoval ve svých zařikáváních, stín rostl a stával se čím dál zřetelnější, až se promítal před Thoth–Amonem ostrý a příšerný. Tvarem se podobal obrovskému pavíanovi, ale v dějinách světa,

dokonce ani v historii Stygie nekráčel po tváři Země takový pavián. Thoth–Amon se na to příšerné stvoření stále ještě přímo nepodíval, ale teď sáhl do opasku, kde měl zastrčený lehký sandál svého pána. Nosil jej neustále u sebe v tajné naději, že se mu přece jen podaří jednou jej použít, právě k tomuto účelu. Teď jej uchopil a hodil přes rameno.

"Prohlédni si jej dobře, otroku prstenu!" vykřikl. "Najdi toho, kdo jej nosil, a znič ho! Pohleď mu do očí a rozdrť mu duši dřív, než mu rozsápeš hrdlo! Zab ho! Zab ho," a ve slepém výbuchu vášně dodal Stygijec, "a všechny, kteří budou s ním!"

Thoth pozoroval stín na bílé zdi a viděl, jak obludné stvoření sehnulo hlavu a nasávalo pach jako příšerný ohař. Pak se nestvůrná hlava na okamžik pozvedla vzhůru, obluda se otočila a zmizela ve stínech, jako vítr mezi stromy. Stygijec pozvedl paže v nepřičetné radosti a oči i zuby mu zableskly v měsíčním světle. Strážný, který držel hlídku za zdi zahrad, vykřikl hrůzou, když uviděl, jak strašidelný, černý stín přeskočil vysokou zeď a s rudě blýskajícíma očima proběhl kolem. Příšerný tvor však zmizel tak rychle, že nešťastný voják zbytek noci přemýšlel, zda to byl přelud nebo zda si chvilku zdříml a jen se mu to zdálo.

4.

V dobách, kdy byla země mladá, člověk sláb
a noční můry ovládaly svět
spojení ohněm, ocelí a šťávou stromu u pasu
my zemí kráčeli, já a hadí bůh Set.
Teď věčný sen sním v černém srdci skal
a staletí jak kapky do skal buší,
já toho v duchu volám jméno tisíckrát,
kdo s Hadem bojoval by o mou duši!

Král Conan dřímá a snil ve své obrovské ložnici, pod zlacenou kopulí stropu. Zdálo se mu, že vidí zvířené kotouče neprůhledné mlhy a pak odkudsi zaslechl zvláštní volání, slabé a vzdálené, ale tak naléhavé, že ho musel následovat. S mečem v ruce procházel hustou mlhou, která se převalovala jako tmavá mračna. Volající hlas pomalu sílil a stával se srozumitelným. Conan náhle pochopil, že hlas, který se k němu nesl přes propasti Vesmíru a Času, volá jeho vlastní jméno.

Mlha pomalu zřídla a Conan viděl, že se ocitl v obrovské, tmavé chodbě, která byla vytesána v solidní, černé skále. Chodba sice nebyla osvětlena, ale jakýmsi podivným kouzlem viděl právě tak jasné jako ve dne. Podlaha, strop i stěny byly vyhlazeny do matného lesku a vyzdobeny řezanými postavami pradávných hrdinů a polozapomenutých bohů. Otřásl se, když letmo zahlédl nejasné obrysy Starých Bezejmenných a byl si téměř jist, že touto chodbou neprošla noha smrtelníka celá staletí.

Pak došel k širokému schodišti vysekanému ve skále a obě stěny stoupající vzhůru byly vyzdobeny esoterickými symboly tak prastarými a tak příšernými, že se král Conan otřásl odporem. Samo schodiště bylo pokryto odpudivými podobami prastarého hada Seta tak, že při každém kroku spočinula králova noha na hlavě jedné z nich. Tato skutečnost ho nikterak neuklidňovala.

Tajemný hlas ho však volal na další cestu a Conan nakonec dorazil v té temnotě, neproniknutelné normálním zrakem, do podivné hrobky a na sarkofágu viděl matný obrys sedící postavy s dlouhými, bílými vousy. Conanovi se zježily vlasy v zátylku a pevněji sevřel rukověť svého meče, postava k němu však promluvila hrobovým hlasem.

"Ó, muži, znáš mne?"

"U Croma, nikoliv!" zaklel král.

"Věz tedy, človče," řekl stařec, "že mé jméno je Epemitreus."

"Ale Epemitreus – Vědouce, je přece mrtev víc než patnáct set let!" zadrhl král.

"Slyš!" pokračoval stařec panovačně v řeči. "Když hodíš do černých vod jezera oblázek, vytvoří se kola, která za čas dorazí i k něj vzdálenějšímu břehu. Stejně tak události, které rozčeřily hladinu života v říši temnot, dorazily i ke mně a pronikly pod hladinu mého spánku. Sledoval jsem dobře tvé kroky, Conane

z Cimmerie, neboť neseš znamení velikých činů a jsi prapůvodcem velkých událostí. Teď však ohrožuje tvou zem zkáza a nebezpečí, proti kterým je tvůj meč zcela bezmocný."

"Mluviš v hádankách," odpověděl nejistě Conan, "ukaz mi mého nepřítele a já mu rozetnu lebku až po bradu."

"Šetři si svou divokost pro nepřátele z masa a kostí," odpověděl mu stařec, "nejsou to lidé, proti kterým tě musím chránit. Existují temné světy, o nichž má smrtelný člověk sotva tušení. Tam se plíží ve stínech beztvaré hrůzy – nepřátelé, kteří mohou být přivolaní z vnějšího světa a kteří na sebe přijmou hmotnou podobu, aby mohli plnit rozkazy zlých čarodějů. V tvém domě je had, ó králi, jedovatá zmijs, která ohrožuje celé království. Připlazila se ze Stygie a v duši ukrývá temná kouzla a temné úmysly. Tak jako spící člověk sní o odporném hadu, který se plazí opodál, tak jsem i já vycítil přítomnost odporného uctíváče Setova. Je opilý nesmírnou silou a údery, jimiž se chystá zničit své nepřátele, by mohl rozdrtit celé království. Povolal jsem tě k sobě, abych ti předal zbraň, která ti pomůže zvítězit nad ním i jeho pekelnými pomocníky."

"Proč to všechno?" ptal se užaslý král. "Lidé říkají, že spíš kdesi v nitru hory Golamiry, odkud se tvůj duch vynoří na neviditelných křídlech jen v nejtěžších dobách, aby přispěl na pomoc království Aquilonskému. Ale já, já jsem cizinec a navíc ještě barbar!"

"Upokoj se!" podivný hlas rozechvěl celý šerý prostor. "Osud Aquilonie je spojen s osudem tvým. V pavučinách osudu teď uvízlo mnoho lidí a v jeho nitru se daly do pohybu obrovské události. Před mnoha staletími svíral zemi ve svém sevření Set, tak jak svírá ve svých závitech nešťastnou oběť had – škrtič. Já jsem s ním bojoval celý svůj život a ten byl delší, než životy tří obyčejných lidí. Zahnal jsem ho až do věčných stínů tajemného Jihu, ale v temné Stygii je stále ještě dost lidí, kteří tohoto Arcidémona uctívají. Tak, jak jsem vedl válku se Setem, bojoval jsem i proti jeho uctívacům a služebníkům. Pozvedni svůj meč!"

Nic nechápající Conan napřáhl svůj těžký meč k tajemné postavě. Stařec vztáhl prst a načrtl na širokou čepel, kousek pod stříbrnou záštitou podivný symbol, který v šeru zářil bílým světlem. V tomtéž okamžiku zmizel sarkofág, hrobka i tajemný stařec a zmatený Conan se vztyčil na svém širokém loži v královské ložnici. Postavil se a stále ještě napůl omámený podivným snem si uvědomil, že v ruce svírá svůj meč. Pak ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, protože na čepeli zbraně byl vyryt symbol v podobě fénixe. Vzpomněl si, že ve svém snu viděl sochu tohoto zázračného ptáka v kryptě, kde zdobila sarkofág. Teď si nebyl jist, zda to byla skutečně jen socha, a nad podivností všeho, co zažil, mu znovu přeběhl po zádech mráz. Jak zamyšleně stál, uslyšel náhle zvenčí, z chodby, podivný, plíživý zvuk. To ho probralo k životu a bez jediného zaváhání si začal připínat zbroj. Znovu se z něj stal nedůvěřivý a ostražitý barbar, tvor podobný šedému vlku, zahnanému do kouta.

5.

Já narodil se v drsné zemi
pod temným nebem, věčně šedivým.
Vzdělané národy? Pozlátka umění a lež.
Já s nimi žiji, co však o nich vím?
Odstíny řeči, takt a jemný žert,
všechno je marné, když meč zazpíval!
Tak do útoku, psi! A smrti do náruče!
Já dřív než králem, mužem jsem se stal.
– Epos Cesta králů –

Tichem, které halilo hlavní chodbu královského paláce, se plížilo dvacet tichých postav. Nohy ať už bosé, či obuté v měkké kůži, našlapovaly kradmo a ani na mramorových dlaždicích, ani na silných kobercích nevydávaly nejmenší zvuk. Na čepelích dýk, mečů a seker se rudě odráželo světlo pochodní, umístěných v pravidelných vzdálenostech ve výklencích zdi.

"Teď opatrně!" zasyčel Ascalante. "Ty tam, ať jsi kdokoliv, přestaň tak hlasitě funět! Důstojník, který velí nočním hlídkám, většinu z nich odvedl z téhle části paláce a zbytek opil, ale stejně musíme být velice opatrní. Zpátky! Přichází hlídka!"

Celý hlouček se ukryl za skupinu bohatě zdobených pilířů a vzápětí prošlo kolem vyrovnaným krokem deset obrovských gardistů v černé zbroji. Většinu z nich se sice zračily ve tvářích pochybnosti, ale přesto následovali důstojníka, který je právě odváděl z míst, kde měli držet stráž. Sám důstojník byl nesmírně bledý, a když hlídka procházela kolem místa, kde byli ukryti spiklenci, všimli si, že si z tváře utírá rozřesenou rukou pot. Byl mladý a zradit krále bylo pro něj velice těžké. V duchu proklínal své fanfarónství, které způsobilo, že se zadlužil u lichvářů a stal se figurkou v rukou politických intrikánů. Kroky hlídky utichly kdesi daleko v chodbě.

"Výborně!" usklíbl se Ascalante. "Conan teď spí nehlídán. Kdyby nás chytili při činu, je s námi konec. Málokdo se však zastane památky mrtvého krále!"

"Tak jest, pospěšme!" vykřikl Rinaldo a záblesk jeho modrých očí zastínil i záblesk čepele, kterou zatočil nad hlavou. "Má čepel už žízní! Už supi se slétají! Kupředu!"

Rychlými kroky se vydali chodbou. Teď už nedbali na opatrnost a zanedlouho se zastavili před rytými dveřmi, na nichž byl ve středu umístěn královský drak – symbol Aquilonie.

"Gromeli!" vyštěkl Ascalante. "Vyráz ty dveře."

Obr se zhluboka nadechl a vrhl se mohutným tělem proti dveřím, které při nárazu zaskřípaly a prohnuly se dovnitř. Gromel se znovu přikrčil a znovu zaútočil. Se zazvoněním praskaly nýty a tříštilo se dřevo a nakonec se dveře s děsivým zapraskáním zřítily dovnitř.

"Vzhůru!" zařval Ascalante, jehož duch zdivočel v očekávání krve.

"Dovnitř!" pozvedl hlas i Rinaldo. "Smrt tyranovi!"

Vrhli se do dveří, ale v té chvíli zkameněli. V místnosti stanuli tváří v tvář Conanovi. Ne polonahému muži, který byl napůl omámený právě probuzen ze spánku, ale divokému barbarovi, jehož smysly byly bystré, jehož tělo bylo kryto téměř připnutým brněním a který v ruce třimal těžký meč.

Na krátký okamžik celá scéna znehybněla. Čtyři vzbouření šlechtici ve vyražených dveřích, skupina hrdlořezů namačkaných za nimi – ti všichni teď stáli bez pohybu zmrazení pohledem obra s modře planoucíma očima, který stál uprostřed svícemi ozářené místnosti s mečem v ruce. V tom okamžiku padl Ascalantův zrak na malý stůl u hlavy královského lože, na němž leželo stříbrné žezlo a štíhlá zlatá obroučka – koruna Aquilonie. Ten pohled v něm rozdmýchal pekelnou touhu.

"Na něj, vy lumpové!" zaječel zbojník. "Je nás dvacet na jednoho a navíc nemá nasazenou přilbu!"

To byla pravda. Na to, aby si Conan nasadil a zapnul těžkou přilbu s vysokým chocholem, mu už nezbyl čas. Stejně tak už si nestačil přišněrovat boční části pancíře, ani strhnout ze zdi těžký štít. Ale i přes to byl Conan chráněn mnohem lépe, než většina z útočníků, s výjimkou Volmany a Fromela, kteří byli v plné zbroji.

Král na ně vrhal pátravé pohledy, protože je zatím nepoznával. Oba šlechtici měli spuštěná hledí a Rinaldo si stáhl kapuci pláště hluboko do očí. Na žádné domněnky však nezbyval čas. S řevem, který se odrážel až od stropu, zaplavili útočníci místnost. Gromel byl v čele. Zaútočil jako zdivočelý býk, hlavu měl skloněnou mezi rameny a meč napřažený k smrtelnému bodnutí. Conan se mu vrhl vstříc a celá jeho nesmírná síla se soustředila do paže s těžkou čepelí. Meč zasvítl v obrovském oblouku a dopadl na Bossoniáncovu helmu. Helma i čepel praskly současně a Gromel se bezvládně zřítíl k zemi. Conan uskočil se zbytkem zlomeného meče v ruce zpět.

"Gromel!" vyplivl s pohrdáním, když se prasklá helma svezla mrtvému z hlavy a odkryla obličej. Pak se na něj vrhl zbytek nepřátel. Po žebrech mezi hrudním a zádočným plátem mu sjela čepel dýky a před očima mu zableskla čepel meče. Levou rukou odhodil útočníka s dýkou a muže s mečem udeřil zbytkem své zbraně jako palicí do spánku. Do tváře mu vystříkl nešťastníkův mozek.

"Vás pět, hlídejte dveře!" křičel Ascalante, který se pohyboval na okraji vířících čepelí. Obával se, aby Conan neprorazil kruhem útočníků a neprchl. Bandité se na okamžik stáhli a jejich vůdce jich několik postrčil k vyraženým dveřím. Té chvilky využil Conan. Přiskočil ke zdi a strhl z ní prastarou válečnou sekeru, která tady více než půl století visela jako dekorace.

Zády ke zdi se král rozhlédl po kruhu postav, které se k němu blížily, a pak se vrhl do útoku. Nebyl

zvyklý jen se bránit. Dokonce tváří v tvář zdrcující přesile byl zvyklý přenést boj na území nepřitele. Každý jiný by byl na jeho místě mrtev a Conan sám nevěřil, že přežije, byl však rozhodnut, že než padne, zabije tolik nepřátel, kolik to jen bude možné. Duše divocha v něm zaplála touhou po boji a v uších mu zazněly písně o dávno mrtvých hrdinech.

Vyrazil kupředu. Pod prvním úderem jeho sekery padl jeden zbojník s utřatou paží a čelo sekery při zpáteční cestě rozdrtilo hlavu druhého. Kolem hlavy mu jedovatě zasyčel meč, ale smrt jej přece jen o vlásek minula. Cimřeňan se změnil ve vtělení rychlosti. Jako tygr mezi útočícími vlky uskakoval, otáčel se, uhýbal i útočil. Byl v neustálém pohybu, nesnadno zasažitelný, a těžká sekera okolo něj vytvářela blýskavý kruh smrti.

Na krátký okamžik se spiklencům podařilo krále obklopit, zasypávali jej naslepo ranami a tísnili jej pouhým počtem, ale pak náhle ustoupili. Dva mrtví, ležící v krvi na podlaze, svědčili o divokosti králova útoku, i když i Conan sám krvácel z menších ran na paži, krku a obou nohách.

"Vy skety!" vykřikl Rinaldo a s planoucíma očima si shrnul z čela kapuci. "Máte z toho boje strach? Což chcete nechat despota žít? Na něj!"

Vyrazil kupředu a divoce se rozháněl zbraní. Conan, který ho poznal, mu přerazil krátkým, těžkým úderem sekery meč a silným úderem otevřené ruky ho omámeného srazil na zem. Ascalantova čepel zasáhla krále do levé paže a náčelník zbojníků si zachránil život jen tím, že rychle klesl na kolena, převalil se dozadu a tak se vyhnul letící sekýře. Smečka se znovu vrhla kupředu a sekera svištěla a drtila. Jeden z vousatých rváčů se sehnul a zaútočil pod sekerou královi na nohy. Uchopil jej kolem kolen, chvíli zápasil s něčím, co mu připadalo jako železná věž a zvedl hlavu sice včas na to, aby viděl, jak se na něj snáší ostří sekery, ne však už včas na to, aby se mu vyhnul. V tom krátkém čase však stačil jeden z jeho druhů zvednout svůj těžký meč oběma rukama a zaseknout ho do králova levého ramene. Čepel proťala chránič a zasáhla rameno pod ním. Během několika vteřin měl král pancíř plný krve.

Volmana, který ve své netrpělivosti odstrkoval své druhy nalevo, napravo, se vrhl vpřed a zamířil vražedný sek na královu nechráněnou hlavu. Král klesl do hlubokého podřepu a letící čepel mu odsekla chomáč vlasů z temene hlavy. Conan se otočil na patě a sekera proletěla vzduchem ve vodorovném oblouku. Zasáhl útočníka plnou silou do boku, sekera projela ocelovým pancířem jako máslem a Volmana se zřítíl k zemi se smrtelnou ranou, která mu otvírala celý bok.

"Volmana!" tiše se nadechl Conan. "S tím trpaslíkem se znovu sejdu až v pekle!"

Vztyčil se, aby čelil dalšímu Rinaldově šílenému útoku. Básník útočil bezhlavě, ozbrojený pouze dlouhou dýkou, a nesnažil se vůbec krýt. Conan uskočil a pozvedl sekeru.

"Rinaldo!" Jeho hlas byl plný naléhavosti. "Ustup, nerad bych tě zabil..."

"Zemři, tyrane!" vykřikl šílený minstrel a vrhl se kupředu. Conan zadržoval osudný úder tak dlouho, až bylo pozdě. Udeřil ve slepém zoufalství až v okamžiku, kdy ucítil, jak se mu do nechráněného boku zakusuje čepel Rinaldovy dýky.

Rinaldo padl s rozřatou hlavou a Conan se zapotácel zpět. Opřel se o zeď a mezi prsty, jimiž si svíral ránu, mu prýštila krev.

"Tak, teď všichni na něj, ať to skončíme!" zaječel Ascalante.

Conan se pevněji opřel o zeď a pozvedl sekeru. Stál nehnutě, jako socha představující neporazitelnost. Nohy doširoka rozkročené, hlavu nakloněnou kupředu, jednou rukou opřený o zeď, v druhé pozdvíženou válečnou sekeru. Na nohou i pažích se mu jako ocelová lana vzdouvaly pletence svalů a obličej měl pokřivený v divokém pohrdání smrtí. Oči mu modře plály krvavým závojem, který je zčásti oslepoval. Jeho protivníci couvli v hrůze. Ti muži, divocí lumpové, vrazi a zločinci pocházeli přece jen z rodu civilizovaných lidí, vyrůstali v civilizovaném světě, ale člověk, který teď před nimi stál, byl divoký barbar, který už do vínku dostal schopnost zabíjet. Couvali, protože tenhle umírající tygr stále ještě mohl rozdávat smrt.

Conan jejich nejistotu vycítil a divoce a nemilosrdně se zasmál.

"Tak, kdo zemře první?" procedil napuchlými a krvavými rty.

Ascalante skočil jako vlk a se stejnou obratností jako vlk se zarazil uprostřed skoku, aby se s neuvěřitelnou rychlostí vyhnul Conanově úderu.

Vrhl se k zemi, kde zůstal na okamžik ležet. Vzduchem k němu svištěla smrt v podobě sekery a

Ascalante tak tak stačil mrsknout nohama a převalit se stranou, když Conan zopakoval úder znovu. Tentokrát se čepel sekery zakousla několik centimetrů do leštěné podlahy a jen o vlas minula Ascalantovy pohybující se nohy.

Další z banditů si vybral špatný okamžik k útoku. Domníval se totiž, že se mu podaří Conana zabít dřív, než vytrhne sekery z podlahy. To byl ovšem osudný omyl. Krvavá sekera vyletěla vzhůru a vzápětí dopadla jediným bleskovým pohybem. Zakrvácený zbytek toho, co ještě před okamžikem bylo živým mužem, padlo pod nohy útočníků.

V tom okamžiku se z hrdla jednoho ze spiklenců, střežících dveře, vydral vyděšený výkřik. Na zdi se objevil podivný, obrovský a znetvořený stín. Při tom výkřiku se všichni až na Ascalanteho otočili. Pak se s nelidským jekotem vrhli ke dveřím, mačkali se, šlapali po sobě a když se vydrali ven, rozprchli se se zoufalými výkřiky po chodbách.

Ascalante se ke dveřím neohlédl, měl oči jen pro zraněného krále. Myslel si, že hluk boje vzbouřil palác a že se blíží královská garda. Zdálo se mu sice divné, že jeho otrlí zbojníci křičí s takovou hrůzou, ale nedbal. Ani Conan se ke dveřím nepodíval, protože upíral všechnu pozornost ke zbojníkovi. Oči mu plály jako umírající šelmě. Jak se zdálo, ani v této zoufalé situaci neopustila Ascalanteho jeho cynická filozofie.

"Zdá se, že je ztraceno všechno a čest především," zamumlal, "na druhé straně, král už je téměř mrtev... a..." Co mu dál proběhlo hlavou, už se nikdo nedozví. Svou řeč nedokončil a lehkým krokem se rozběhl ke Conanovi v přesně zvoleném okamžiku, kdy si král předloktím pravé ruky, v níž držel sekery, otíral pot, který se mu s čela řinul do očí.

Ascalante sotva vykročil, když cosi podivně rozčeřilo vzduch a něco těžkého ho zasáhlo s příšernou silou mezi lopatky. Byl sražen na břicho a do masa se mu s nesnesitelnou bolestí začaly dlouhé drápy. Divoce se pod neznámým útočníkem zmítal, a když se mu podařilo pootočit hlavu, pohlédl do tváře šílenství a noční můře. Na zádech mu dřepělo obrovské černé stvoření, které, jak mu řekl jediný pohled, nepocházelo z tohoto světa. V slintající tlamě se zableskly dlouhé tesáky, které se mu blížily k hrdlu, a pohled šílených žlutých očí jím otrásl, jako závan vichřice oťese obilným klasem.

Tvář toho stvoření nebyla obyčejnou tváří divokého tvora. Mohla patřit pradávné, zlé mumii, které někdo vdechl zlomyslný život. Náhle se Ascalantemu oči rozšířily ještě větší hrůzou. Na okamžik se mu zdálo, že v celém tom šíleném a nepochopitelném dění zahlédl něco známého. Měl pocit, že se příšerná tvář černé obludy podobá tváři jeho černého otroka Thoth–Amona. Pak Ascalanteho opustila i jeho cynická, vše zdůvodňující filosofie, a těsně předtím, než se mu tesáky začaly do hrdla, vypustil s příšerným výkřikem duši.

Conan, který si setřel s očí krvavé krůpěje, stál jak přimrazený. V prvním okamžiku si myslel, že to, co vidí nad Ascalanteho tělem, je obrovský černý pes. Když však si oči otřel znovu, viděl, že to není pes ani pavián.

S výkřikem, který zazněl jako ozvěna Ascalanteho smrtelného chrapotu, se král odrazil od zdi a vrhl se vstříc útočící nestvůře. Jeho slábnoucí tělo vložilo všechnu sílu do úderu sekery, která zasáhla obludu uprostřed skoku. Těžká čepel se se zazvoněním odrazila od kosé lebky, kterou měla rozdrtit, a král byl těžkým tělem odporné stvůry odražen přes půl místnosti.

Slintající tlama se sevřela na předloktí, kterým si Conan v posledním okamžiku pokusil chránit hrdlo. Nezdálo se však, že by stisk čelistí sílil. Oči bestie plály pekelným ohněm a jejich pohled se nořil přes královu poraněnou ruku do jeho očí. V Conanově tváři se pomalu začal objevovat výraz hrůzy podobný tomu, s nímž zemřel Ascalante. Conan cítil, jak se mu sevrkává duše a hledá, kudy by mohla opustit jeho smrtelné tělo. Cimmeřanovu duši neodolatelně přitahovaly dvě žluté hlubiny, dvě nekonečné žluté šachty, z nichž vyzářovala vesmírná hrůza, která Conana obklopovala jako neproniknutelný závoj a chystala se jej zbavit přičetnosti i života. Oči rostly, stávaly se obrovskými a na zlomek času v nich Cimmeřan zahlédl část nekonečných a svatokrádežných hrůz, které číhají v temnotách za hranicemi našeho světa, v beztvářích a mlhou zahalených proudech Času a Prostoru.

Jenže právě ta hrůza, která Ascalanteho ochromila a nakonec i zabila, probudila v divokém Cimmeřanovi zuřivost podobnou šílenství. S vypětím všech sil se zazmítal v ochromujícím sevření a bez ohledu na nesmírnou bolest, kterou cítil v trhané paži, se pokoušel vyprostit. Volnou, tápající rukou nahmátl něco, v

čem jeho napůl omámený mozek rozeznal zbraň. Byla to rukověť jeho meče, se zbytkem zlomené čepele. Instinktivně ji sevřel, sebral veškerou zbývající sílu svalů a šlach a bodl tupým koncem čepele jako dýkou. Ocel zajela do těla obludy až po jílec a Conan cítil, jak sevření na jeho paži povolilo, když se tlama obludy otevřela v němé grimase smrtelné agónie. Královo tělo bylo odhozeno stranou jako dětská hračka. Když se po dopadu namáhavě zvedl na lokti, viděl jako v mlze odporného tvora, který se zmítal v divokých křečích sem a tam a z hluboké rány, kterou způsobila zlomená čepel Conanova meče, mu tryskala hustá krev. Jeho pohyby však pomalu slábly, až zůstal ležet naznak a tělem mu probíhal křečovitý třas. Nakonec zmizel i ten a obluda zůstala ležet nehybná s příšernýma očima upřenýma ke stropu. Conan zamrkal a setřel si krev s očí. Zdálo se mu, že tělo obludy pomalu taje a mění se na rosolovitou hmotu, která se rychle rozkládá.

V té chvíli mu k uším dolehla směs hlasů a královská ložnice se zaplnila spoustou lidí ode dvora, které konečně probudil a přivolal hluk boje. Rytíři, šlechtici, dámy, ozbrojenci a rádcové – všichni se se zmatenými výkřiky nahrnuli dovnitř. Pletli se jeden druhému a ještě zvyšovali celý zmatek. Dorazilo i prvních pár Černých draků, nepřítelů vztekem, kteří s rukama na jílcích mečů a s divokými kletbami na rtech pobíhali sem a tam. Mladý důstojník, který velel strážu u dveří, nebyl k nalezení, nenašli ho ani po tom, kdy po něm bylo vyhlášeno důkladné pátrání.

"Gromel! Volmana! Rinaldo!" vykřikoval Publius, nejvyšší komoří, a lomil rukama mezi mrtvými těly.

"Černá zrada! Za to někdo draze zaplatí! Zavolejte strážu!"

"Stráž už je tady, ty starý blázne!" vyštěkl na něj s dvorností sobě vlastní Pallantides, velitel Černých draků, který v napjaté chvíli zapomněl na kancléřovo výsostné postavení.

"Líp uděláš, když necháš toho kvílení a pomůžeš nám ovázat královy rány. Bojím se, že vykrvácí!"

"Ano, jistě!" brebentil Publius, který byl víc mužem slova, než činu. "Musíme ovázat jeho rány. Povolejte všechny dvorní ranhojiče a lazebníky! Ó můj pane, jaká to hanba padla na celé město. Žijete, Veličenstvo?!"

"Vino!" vydralo se z králových rtů. Mezitím krále zvedli a položili na jedno z lehátek. Teď mu kdosi přiložil ke krvavým rtům pohár s vínem a on pil jako člověk, který je polomrtvý žízni.

"Nádhera!" zavrčel nakonec a hlava mu klesla zpět do polštářů. "Zabíjení je práce, při které zatraceně vyschne v hrdle!"

Obvazy zastavily unikající krev a nesmírná vitalita rozeného divocha začala nabírat vrchu.

"Nejdřív prohlédněte tu ránu dýkou, kterou mám v boku," radil Conan dvorním lékařům. "Tam mi napsal Rinaldo svou pohřební píseň a jeho pero bylo řádně nabroušené!"

"Toho jsme měli pověsit už dávno," tetelil se Publius. "Z básníků nikdy nic dobrého nepošlo... a kdo je tohle?"

Nervózně strčil nohou v sandálu do Ascalantovy mrtvoly.

"U Mitry!" vykřikl velitel. "To je Ascalante, bývalý hrabě z Thunu! Který ďábel sem právě jeho přinesl z pouště, kde se skrýval?"

"Proč má ale ten příšerný výraz ve tváři?" zašeptal Publius a odtáhl se. Jeho vlastní oči teď hleděly vyděšeně a vlasy na tučném zátylku se mu zježily. I ostatní zmlkli, když pohlédli do tváře mrtvému zbojníkovi.

"Kdybys viděl totéž co on a já," zavrčel král, který se přes protesty doktorů na svém lůžku posadil,

"neptal by ses. Podívej se támhle a uvidíme..." Král se zarazil a s napřaženým prstem užasle zmlkl. Na místě, kde obluda dokonala, byla jen holá, čistá podlaha.

"U Cromal!" zaklel. "Ta věc se vsákla zpět do toho hnusu, který ji zplodil!"

"Král mluví v deliriu," zašeptal jakýsi šlechtic. Conan ho zaslechl a zuřivě zaklel.

"U Badba, Morigana, Macha a Nemainal!" protestoval divoce. "Já jsem při smyslech! Vypadalo to jako kříženec mezi paviánem a egyptskou mumií. Vtrhlo to sem dveřmi a Ascalantovi lumpové se před tím rozprchli jako hejno vrabců. Ta obluda zabila Ascalanta, který se mě právě chystal dorazit. Pak se vrhla na mne a já jsem ji zabil, i když nevím jak. Moje sekera se od její hlavy odrazila jako od žulového balvanu. Myslím si, že to bylo dílo učeného Epemitrea..."

"Slyšte, on mluví o Epemitreovi, mrtvém patnáct set let!" šeptali si mezi sebou přítomní.

"U Ymira!" zahřměl král. "Já jsem s ním mluvil dnes v noci! Promluvil ke mně, když jsem spal, a povolal

mne k sobě. Kráčel jsem dlouhou kamennou chodbou, zdobenou rytinami starých bohů, až jsem přišel ke schodišti, jehož stupně tvořily podobu Setovu. Pak jsem se dostal do staré krypty, kde byla hrobka ozdobená symbolem ptáka fénixe..."

"U Mitry, Vaše Veličenstvo, mlčte!" To vykřikl nejvyšší Mitrův kněz, jehož obličej zbledl jako stěna. Conan pohodil hlavou jako lev potřásající hřívou a jeho hlas se podobal lvímu zavrčení.

"Jsem snad otrok, abych mlčel, když mi to přikážeš?"

"Nikoliv, ó nikoliv, můj pane!" Nejvyšší kněz se třásl jako v horečce, ale nebylo to strachem z králova hněvu. "Nechtěl jsem vás urazit!" Sklonil se ke králi a promlouval k němu šepem, který mohli slyšet jen oni dva.

"Můj pane, tohle jsou události, které se vymykají lidskému chápání. Jen vnitřní kruh složený z nejvyšších kněží ví o tom schodišti. Bylo vytesáno v srdci hory Golamiry, neznámo kým a totéž platí o hrobce se znamením fénixe, do které byl před patnácti sty lety uložen Epemitreus k poslednímu odpočinku. Od těch dob tam nikdo nevstoupil, protože nejvyšší kněží tenkrát Epemitrea uložili a zasypali přístup do krypty tak, že už ho nikdy nikdo nenašel. Dnes o něm neví ani sám nejvyšší kněz. Jen ústním podáním se předává mezi nejvyšším knězem a hrstkou zasvěcených popis hrobky a krypty, kde v srdci hory Golamiry sní svůj věčný sen učený Epemitreus. A toto tajemství patří k těm, které střežíme nejžárlivěji. Je to jedno z těch tajemství, která znají jen zasvěcenci vnitřního kruhu Mitrových kněží a na kterých je Mitrův kult vybudován!"

"Nevím, jakým kouzlem se podařilo Epemitreovi přivolat mě k sobě," odpověděl mu Conan. "Vím, že jsem s ním mluvil a on vtiskl své znamení na můj meč. Jak tohle znamení způsobilo, že je můj meč schopen zabíjet demony, nebo jakým kouzlem je opředeno, také nevím. Vím ale jedno. Přestože jsem zlomil čepel na Gromelově přilbě, stačil i ten zbytek k tomu, aby zabil toho démona."

"Ukaž mi svůj meč," zašeptal nejvyšší kněz, kterému náhle vyschlo v hrdle.

Conan mu podal zlomený meč, kněz vykřikl a klesl na kolena.

"Mitra nás ochraňuj před temnými silami!" vydechl. "Král této noci opravdu hovořil s Epemitreem! Tady na té čepeli – to je svaté znamení, které tam neudělal nikdo jiný, než on! Je to znak nesmrtelného fénixe, který střeží navěky jeho hrob. Rychle svíce! Prohlédněte znovu to místo, kde zemřel skřet zabitý králem!"

Místo bylo zastíněno rozbitým paravanem. Odhodili paravan a osvětlili prostor plameny několika svíček. Pak se mezi přihlížejícími rozhostilo hrobové ticho. Vzápětí někteří padli na kolena a vzývali Mitru, jiní se dali s výkřiky na útěk.

Na podlaze, na místě, kde obluda dokonala, se rýsovala jako téměř hmatatelný stín velká tmavá skvrna, která se nedala ničím odstranit. To příšerné stvoření po sobě zanechalo věrný otisk, obrys vyznačený jeho jedovatou krví, a tento obrys nepatřil žádnému ze známých tvorů tohoto světa. Črtal se tam chmurný a děsivý, podobný stínům, které vrhaly sochy opičích bohů, dřepící na oltářích v tajemných chrámech temné Stygie.

Přeložil Jan Kantůrek